

Пола милиона долара отвара врата Беле куће – најновија иницијатива српске дипломатије? Министар спољних послова Ивица Дачић сматра да тај новац обезбеђује пролаз до Доналда Трампа, пише [Дојче веле](#).

Кад све друго пропадне – сети се како да (узалудно) потрошиш још новца пореских обвезника, отприлике тако би се могла описати најновија идеја министра спољних послова Србије Ивице Дачића. А није да министар Дачић није пробао све што му је било на располагању: певао је високим званичницима иако певати не зна, причао је на енглеском иако енглески не зна, прилазио је Трампу са још увек неразјашњеним мотивима – неки кажу због аутограма, а сам Дачић тврди да је америчком председнику само показивао насловнице на којима стоји Трампе Србине!

Када је све те напоре прекрио заборав, шеф дипломатије присетио се старог доброг лобирања. Према његовим речима, Србија би морала да издвоји неких 500.000 долара како би отворила врата Беле куће и добила прилику да се у сусрету с америчким председником избори за своје интересе око Косова.

Додуше, иако су српски медији у насловима навели да је реч о пола милиона долара, Ивица Дачић је у наставку изјаве нагласио да би то лобирање коштало од 50.000 до 150.000 долара месечно. Није објашњено колико месеци би трајало то лобирање, али у сваком случају, многи страни и домаћи политичари сматрају да смо већ ушли у сам финал решавања косовског проблема.

Очајнички потез

Наивно је веровање да ће неко викнути "Отвори се, Сезаме", а да ће то Србији отворити врата Беле куће и да ће се онда решити сви проблеми, истиче за Дојче веле спољнополитички коментатор Бошко Јакшић.

„Историјат таквих напрора, најпре са српским кокусом у Америци, а затим са појединим лобистима који су било задужени за промоцију српских интереса, завршили су се с доста бачених пара и са никаквим резултатима. Тако да, сада очекивати да је пола милиона долара начин да се брзо дође до Доналда Трампа, у најмању руку је неозбиљно“, оцењује Јакшић.

Касно Ивица на Косово стиже, тако ову вест за Дојче веле коментарише Наим Лео Бешири, директор Института за европске послове.

„Лобирање јесте легитимна ствар, али мислим да се о томе прекасно размишља. Не знам да ли би чак и два милиона евра месечно направило неку разлику када је реч о односима Србије и Америке, односно у ставовима великих сила о Косову. Стога и ово видим као неки очајнички потез, а пре свега не знам ни зашто министар то на овај начин јавно оделодањује. Као да се очекује да јавност сада каже: па добро, дајте тих 150.000 долара месечно“, каже Бешири.

Он такође скреће пажњу на последице које овакви потези могу имати и на односе са Европском унијом. „Са једне стране вам је ЕУ стратешки циљ, и она заправо води тај дијалог Београда и Приштине. На неки начин ово значи да ви нисте задовољни како то иде са ЕУ, па сада покушавате да ангажујете лобисте у Вашингтону како бисте променили став Вашингтона. То може изнервирати и званичнике у Европској унији“, упозорава Бешири.

Знате ли шта желите?

Скепсу око промене става Вашингтона о Косову изражава и Бошко Јакшић. Сматра да се на ставове Америке може само козметички утицати.

„То значи да би требало прихватити чињеницу да САД немају намеру да одустану од независног Косова. Оно где постоји неки сужени маневарски простор јесте да се партнерима у Америци објасни да Србија мора добити нешто, како би пред домаћом јавношћу могла да правда тај правно-обавезујући споразум. Али, ви не можете очекивати било какве уступке од Америке ако имате свакодневну атмосферу у којој се говори о завери Америке и Запада против власти, или како НАТО жели да уништи Србију“, примећује Јакшић.

Саговорници Дојче веле напомињу да сам износ новца о којем говори министар Ивица Дачић није велики и да то није пуно новца уколико се тиме остваре неки српски национални интереси. Али, како каже Наим Лео Бешири, јавност пре свега мора знати шта је уопште српска позиција око Косова.

„Ми то заиста још увек не знамо. Уколико би неко и лобирао за Србију у Вашингтону, морало би се знати за шта се лобира? Да ли је то Косово унутар Србије, да ли се залажемо за људе, за институције, за људска права и животни стандард тих људи, или нас занимају само границе и територије“, пита се Лео Бешири.

[Дојче веле](#)